

ἀδελφὴν τῆς Μερτσέδες, καταλαμβάνετο ὑπὸ τινος ἀνησυχίας, ὑπὸ τινος αἰσθήματος ζηλοτυπίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἰς μάτην ἠγωνίζετο ν' ἀπαλλαγθῆ. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ αἰσθημα ἐξεδηλοῦτο ἐν αὐτῇ κατ' ἰδιόρρυθμον τρόπον. Ἦτο ψυχρά, ὀλιγόλογος καὶ ἐν τῇ συμπεριφορᾷ τῆς ὀλιγώτερον τοῦ συνήθους εὐγενῆς. Καίτοι δὲ ἐβλεπε τὸν Καϊὺ πάσχοντα, καίτοι ἐκ τῶν βλεμμάτων του ἐβεβαίοντο ὅτι ἡ καρδιά του αὐτὴν ἐπόθει, οὐδόλως μετέβαλλε τὴν ψυχρὰν συμπεριφορὰν τῆς, ἐνίοτε δὲ μάλιστα ἠγείρετο ἀποτόμως καὶ προφασίζομένη ἀδιαθεσίαν κατέλιπε τὸ δωμάτιον καὶ δὲν ἐπανήρχετο πλέον καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν.

Ὁ Καϊὺ δὲν εὐρισκὲ πλέον τότε καμμίαν ἱκανοποίησιν ἐν τῇ μετὰ τῶν λοιπῶν συνδιαλέξει, ἀλλ' ἐκάθητο πλήρως ἀμφιβολιῶν καὶ ἀνησυχίας καὶ ἐπόθει τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ τῆς οἰκογενείας, διὰ νὰ εἶνε τοῦλάχιστον μόνος μὲ τὰς ἰδίας του σκέψεις.

Πάντοτε προσηλοῦντο πρὸς αὐτὸν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μερτσέδες πλήρεις βαρυθύμου σοβαρότητος, ὡσάκας ἠκροῶτο τοὺς λόγους του. Ἀλλ' ὅταν καὶ αὐτὴ ἤνοιγε τὸ στόμα τῆς διὰ νὰ ὁμιλήσῃ, ἐφαίνετο ἀφελὲς καὶ ἀδάων κοράσιον, παραδιδόμενον μόνον εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς, ἄνευ σοβαρωτέρων σκέψεων καὶ διαλογισμῶν.

Ἐπανελημμένως προσεπάθησεν ὁ Καϊὺ νὰ διαρρήξῃ βιαίως τὰ δεσμά δι' ἃν ἐδεσμεύετο πρὸς τὴν Κλεμεντίνα. Ἰουλιαν. Ἦρχισε

μόλις ὁρατὸν περὶ τὸ κεκλεισμένον στόμα τῆς Μερτσέδες, ἐπηύξησε τὴν ὑποψίαν του. Αἰφνης συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἐπωφεληθῆ αὐτὴν τὴν ἀφορμὴν καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὴν Μερτσέδες, ἐλπίζων ὅτι θὰ δυνηθῆ ἴσως νὰ μεταχειρισθῆ αὐτὴν ὡς συνεργὸν διὰ τοὺς σκοποὺς του.

«Μένω, διότι μὲ δεσμεύετε, κόμησα Μερτσέδες,» εἶπεν εἰρωνικῶς.

«Ἐννοεῖται!» ἀπήντησεν ἡ Μερτσέδες μετὰ προσπεποιημένης σοβαρότητος.

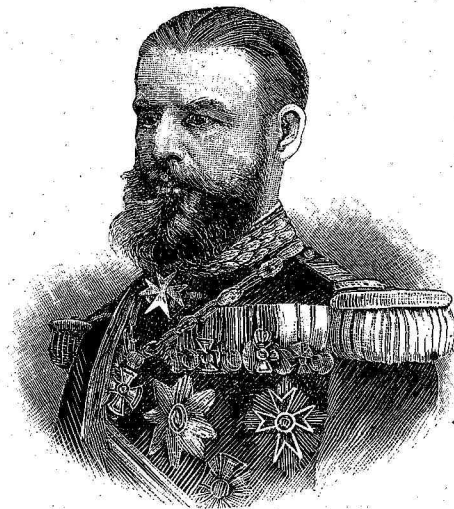
Εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην δὲν ἤξευρεν ὁ Καϊὺ τί ν' ἀνταπαντήσῃ. Ἀλλὰ τὸ εὐγλωττον κοράσιον ἐλαβεν ἀμέσως ἀντ' αὐτοῦ τὸν λόγον.

«Μένετε, κύριε κόμης φὸν Βίτσδορφ, διότι ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ Ἰουλία, ἀφίνει τὸν ἥλιο νὰ λάμπῃ καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὰ παρασκήνια ἀφίνει κάπου κάπου καὶ τὴ βροντὴ νὰ βροντᾷ. Τώρα λοιπὸν ἐπιθυμεῖτε ἐκ περιεργίας νὰ μάθετε ποῖον ἀπὸ τὰ δύο εἶνε γνήσιον, ὁ ἥλιος ἢ ἡ βροντὴ, ἢ μήπως εἶνε καὶ τὰ δύο ψεύτικα. Μάθετε λοιπὸν, ὅτι ἡ βροντὴ εἶνε ἐξ ἀπαντος ψεύτικη. Εἶνε μόνον βροντὴ ἀπὸ τὰ παρασκήνια.»

Πλήρης ἐκπλήξεως, ἀλλὰ καὶ μετὰ τινος συγχύσεως καὶ ἀμηχανίας παρετήρησεν ὁ Καϊὺ τὸ κοράσιον. Ἀλλὰ ἡ ὄψις τῆς ἦτο τὴν φορὰν ταύτην ἐντελὲς σοβαρά. Ἡ ἀνοικτὴ καὶ καθαρὰ αὐτὴ γλῶσσα,

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ Α΄.

νὰ καταδικάζῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν ἐκυρίευε τὴν ψυχὴν του, καὶ προσεπάθει ν' ἀμυνθῆ πρὸς αὐτήν. Ἀλλὰ τὰ συναισθήματα ταῦτα κατέλειπον ἀμέσως τὴν καρδίαν του, εὐθὺς ὡς ἐβλεπεν αὐτὴν ἐνώπιόν του, καὶ ἤκουε τοὺς εὐφρεῖς λόγους τῆς, καὶ παρετήρει τὰ αἰνιγματώδη ἐκεῖνα βλέμματά τῆς, ἐν οἷς ὑπερηφάνεια καὶ ταπεινότης διεδέχοντο ἀλλήλας ὡς ἀστραπὴ ταχέια.

Ἐν τοῦτοις ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἦτο πᾶν ἄλλο ἢ φιλάρεσκος. Ἐξεπίτηδες οὐδέποτε μετεχειρίζετο μέσα πρὸς ἐπαύξισιν τῶν φυσικῶν θελημάτων τῆς. Ὁμοίως κατὰ τοῦτο πρὸς αὐτὸν τὸν Καϊὺ, μὲ μόνην τῆς διαφορὰν, ὅτι δὲν ἠδύνατο ποτε νὰ ἐπιβάλῃ ἐξαναγκασμῶν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, καὶ παρεδίδοτο ἄνευ ἀντιστάσεως εἰς τὰ μετ' ἀλλήλων συγκρουόμενα αἰσθήματα τῆς ὑπερηφανίας, τῆς συμπαιθείας καὶ ἀντιπαιθείας καὶ εἰς τὰς μεταλλασσομένης ψυχικὰς διαθέσεις τῆς, ἐνῶ ἡ διηνεκῆς καὶ ὁμοίμορφος ἡρεμία, ἣτις διέκρινε τὸν Καϊὺ, ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα πνευματικῆς ὀριμότητος, ἐνισχυθείσης διὰ τῆς μακρᾶς πείρας τοῦ κόσμου.

Ἡμέραν τινὰ πρὸ τοῦ γεύματος περιεπάτει ὁ Καϊὺ μετὰ τῆς Μερτσέδες ἐν τῷ κήτῳ — ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία κληθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς ἀφῆκεν αὐτοὺς μόνους. — Τότε τὸ κοράσιον εἶπεν αἰφνης μὲ τὸ σύνθημα χαριεντιστικῶν καὶ εὐκρινῶν ὕφους του:

«Νομίζω ὅτι ἐβιάζεσθε ν' ἀναχωρήσετε! Καὶ ὅμως μένετε ἀκόμη εἰς τὸ Ἀμβούργο περισσότερον τῆς μιᾶς ἐβδομάδος. Ἐχετε ἐργασίας ἢ τίποτε ἄλλο;»

Ὁ Καϊὺ, ὅστις δὲν ἦτο τόσο ἀφελὲς ὥστε νὰ ἐκλάβῃ ὡς ἀφέλειαν τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἠρεβνῆσε ταχέως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ χαοκακτηριστικὰ τοῦ κορασίου. Εἰρωνικὸν τι μειδιάμα, ὅπερ ἐπλανᾶτο

ἢ ἄνευ προομιῶν καὶ μεταβάσεων, καθίστα πάλιν εἰς τὸν Καϊὺ δυσχερῆ τὴν εἰρεσιν τῆς δεούσης ἀπαντήσεως. Ἀλλ' ἡ Μερτσέδες καὶ πάλιν εἶρε τὰς καταλλήλους λέξεις μὲ εὐκολίαν καὶ εἶπε:

«Κύριε κόμης! εἶμαι ἀσήμαντον κοράσιον, ἀλλὰ καλὸς φίλος, ὅταν συμπαθῶ πρὸς τινα. Ἐρωτᾶτέ με. Ζεῖρω ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἄνθρωπον τινα τὰς σκέψεις σας.»

«Ναί!» ἀπήντησεν ὁ Καϊὺ, αἰσθανθεὶς τὴν εὐκρίνειαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τῶν λόγων τούτων. «Εἶσθε καλὴ ἀξιαγάπητος κόρη καὶ συνετὴ συγχρόνως. Δέχομαι εὐγνωμόνως τὴν πρότασίν σας. Τί φρονεῖτε . . . ἂν ἐνυμφευθῆν τὴν ἀδελφὴν σας;»

Ὡς κοπερὰ μαχαίρια ἐσπάραζαν τὰ στήθη τῆς Μερτσέδες οἱ λόγοι οὗτοι. Τὸ δυστυχὲς κοράσιον μετ' ἀγωνίας ἠδυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ. Ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας τῆς, μικρὰ δόσις περιεργίας καὶ ἡ ἀθάνα ἐπιθυμία τοῦ νὰ φανῆ σπουδαῖον πρόσωπον, παρέσχον ὠθησιν εἰς τοὺς λόγους τῆς ἐκείνου. Ἀλλ' ὅτε ἤδη ἤκουσε τὴν εὐθεῖαν καὶ ἀπροκάλυπτον ταύτην ὁμολογίαν τοῦ Καϊὺ, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστειλῇ ἐλαφρὰν κραυγὴν.

«ὦ, φ!» ἐπρόφερε παρὰ τὴν θέλησίν τῆς, καὶ ἀκουσίως ἐπέσει διὰ τῆς χειρὸς τὸ στήθος τῆς.

Εἰς τὸ ὠραῖον πρόσωπον τοῦ Καϊὺ ἐξωγραφήθη θλίψις καὶ ἐκπληξίς συγχρόνως.

«Τι ἔχετε, κόμησα;» ἠρώτησε περιειδῆς, «Πιστεύετε ὅτι ἡ ἀδελφὴ σας δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ αἰσθημα ὅπερ τρέφω πρὸς αὐτήν, ἢ υποθέτετε ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ καταστήσω τὴν ἀδελφὴν σας εὐτυχῆ;»

«Σεῖς — Σεῖς, ναί!» — ἐπρόφερον ἡ κόρη μετὰ δυσκολίας. «Με-